

Kezkatan duk ipar aula
ire soiña musukatuz,
kezkaz baita birigarro
ire antsiz, ire uluz.

Nik ere dut kantu kantaz
nere biotz unkitua
—birigarro! , aritz eder! —,
xamur tantoz itzatua.

Jarrai ortxe biok beti
zeru-argiz txunditurik,
abes goxoz, txinta emez
inguruak zauskaturik.

ORO EDER

Joana dugu neguaren agintea. Irripar loratzen asia da udabernia; abeslari daude txoriak, goiza urratu ala; nere ganduak ere bizkar-dardar. Eguzkia, leen be-betik ibillia zai-guna, gaillurrerantza igoaz doa. Belarra, osfoak axkertux... Nere biotza bipildux...

Doiñu: Xenpelar-en «Aizak i, mutil mañontzi...».

Irteerarik ez dun kalez
ez nabilkizu ni oiñez,
ez dut ezagun larri-eztenik...
Ez dakust nik ziñez,
porrot egiñaren legez,
nere bizia iguiñez.
Dena Goikoak egiña doart
gizatiar onez.

Aizeak ondar ustuan
diardu goiztar kantuan,
eguzki aita be-betik zaigu
ihilli kukuan;
gaur jeikiz doa gertuan,
eganari dei gozuan,
soro ta baso, alde guztiak
sartuki izpi-suan.

Gora-beraka or eder
—ez duzu loan mende ezer—
zugaitz landaren odol zuria;
nola dan ez azter...
Odola begian (1) dager
eztanda zorian laster:
zugaitzai zaie janari giar,
gunerako suster (2).

Nork jakin zer dan euzkia?
Izar bat, sugar goria?
Ozkarbi dala begira zazu
zeru izartegia;
izarrok baiño, egia?,
begiratu zabaldia,
txikigo duzu euzkia, naiz-ta
itxuraz aundía.

Euzkiak azten belarra,
ostoak arek azkartzen,
basoa ere esnetan jarriz
aretxek suspertzen;
orobat argia garlen
guri egunez ematen,
eta atertzeka bizi-tokia
digu aintzarazten.

(1) Kixnu berri.

(2) Indar.

Ez nabil ni begi busti,
ezta iñoiz barru negarti;
aur ta emazte ditut maitatzen
zain-muiñak dardarti.
Onek damakít naikai,
kemen-indarra ugari
leen bezain gogoz lot-erazteko
nere lan-saillari.

